

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Комітет з питань Регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності
Верховної Ради України

01008, м. Київ-8, вул. М. Грушевського, 5, тел./факс: 255-49-56 E-mail: k_reglam@rada.gov.ua

№ 04-32/7-181

"13" березня 2012 р.

Голові Комітету Верховної
Ради України з питань
боротьби з організованою
злочинністю і корупцією
БЕВЗУ В.А.

Шановний Валерію Ананійовичу!

На Ваш лист від 14 лютого 2012 року (вих. № 04-12/7-330) стосовно застосування Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» повідомляємо таке.

Насамперед з питання надання наявної інформації щодо дотримання положень вказаного Закону України зазначаємо, що з дня набрання ним чинності - 01.07.2011 - на засіданнях Комітету не розглядалися випадки недотримання вимог закону, які б потребували вжиття заходів, спрямованих на запобігання і протидію корупції.

Разом з тим, в контексті підвищення ефективності застосування норм Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» вважаємо за необхідне привернути увагу до деяких прогалин в законодавстві України щодо запобігання і протидії корупції, які ускладнюють реалізацію положень інших законів України, якими керуються при здійсненні повноважень Верховна Рада України, народні депутати України, державні службовці тощо.

Згідно з Законом України «Про засади запобігання і протидії корупції» стосовно осіб, які претендують на зайняття посад, зазначених у пункті 1 частини першої статті 4 цього Закону (крім кандидатів на пост Президента України, кандидатів у народні депутати України, кандидатів у депутати Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та на посади сільських, селищних, міських голів), проводиться спеціальна перевірка, у тому числі щодо відомостей, поданих особисто.

Зокрема, у статті 11 наведеного Закону, пункті 2 Порядку організації проведення спеціальної перевірки відомостей щодо осіб, які претендують на зайняття посад, пов'язаних із виконанням функцій держави або місцевого самоврядування (затвердженого Указом Президента України від 25.01.2012 №33/2012) передбачено, що організація проведення спеціальної перевірки покладається на керівника (заступника керівника) відповідного органу

13.03.2012 15:45
ВХ. № 44086

державної влади чи органу місцевого самоврядування, на зайняття посади в якому претендує кандидат, крім випадків, установлених законом.

Як відомо, Верховна Рада України, відповідно до повноважень, встановлених Конституцією України, призначає на посади Голову та інших членів Рахункової палати, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, Голову Національного банку України, половину складу Ради Національного банку України, половину складу Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, членів Центральної виборчої комісії, надає згоду на призначення на посади Голови Антимонопольного комітету України, Голови Фонду державного майна України, Голови Державного комітету телебачення і радіомовлення України тощо.

Як вбачається з положень статей 4, 11 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» відомості про осіб, які претендують на зайняття наведених вище посад, підлягають спеціальній перевірці, разом з тим, зазначаємо, що орган призначення в даному випадку не є тим органом, на зайняття посади в якому претендує кандидат.

Водночас, як передбачено частиною третьою статті 11 зазначеного Закону, у разі встановлення за результатами спеціальної перевірки факту подання претендентом на посаду неправдивих відомостей про себе посадова особа (орган), яка (який) здійснює призначення (обрання) на цю посаду, відмовляє претенденту у призначенні (обранні) на посаду.

Відкритим питанням, пов'язаним з проведенням спеціальної перевірки, є час її проведення, тобто на якому етапі розгляду питання про призначення або надання згоди на призначення Верховною Радою України така перевірка має здійснюватися.

Крім цього, порядок та час проведення спеціальної перевірки не узгоджується з визначеною Регламентом Верховної Ради України процедурою призначення на посади, надання згоди на призначення посадових осіб Верховною Радою України у випадках, передбачених Конституцією України.

Зокрема, відповідно до частини першої статті 205 Регламенту Верховної Ради України, подання *Президента України* про надання *Верховною Радою України згоди на призначення* Президентом України Прем'єр-міністра України подається до Верховної Ради України письмово і розглядається у Верховній Раді України відповідно до Конституції України, Закону України «Про Кабінет Міністрів України» та Регламенту Верховної Ради України. Зі змісту положень статті 11 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» в даному випадку не вбачається який саме орган державної влади має здійснювати організацію проведення спеціальної перевірки відомостей про особу, яка претендує на зайняття посади Прем'єр-міністра України.

Аналогічні проблеми і ускладнення спостерігаються при застосуванні положень щодо спеціальної перевірки при призначенні на посади Голови Рахункової палати, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, Голови Національного банку України та членів Центральної виборчої комісії.

Проте, окрім невизначеності з органом державної влади, який проводитиме спеціальну перевірку, та часом її здійснення, незрозумілим залишається, чи матимуть результати цієї перевірки комітети Верховної Ради України, оскільки питання призначення на зазначені посади пов'язані з їх попереднім розглядом в комітетах Верховної Ради України, а відповідно до частини шостої статті 11 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції», інформація про результати спеціальної перевірки, підписана керівником органу, що здійснював перевірку, подається до органу, який надіслав відповідний запит, у семиденний строк з дати надходження запиту.

Окремим питанням невизначеності у застосуванні положень статті 11 зазначеного Закону залишаються випадки, коли розгляд Верховною Радою України питання щодо призначення на посади і відповідне голосування відбуваються по декількох кандидатурах.

В цьому питанні обов'язково слід враховувати, що результатом розгляду Верховною Радою України питання про призначення або надання згоди на призначення на посади є прийняття рішення голосуванням з оформленням відповідної постанови Верховної Ради України.

Враховуючи зазначене, звертаємо увагу на правову невизначеність в організаційному питанні щодо проведення спеціальної перевірки при призначенні, наданні згоди на призначення посадових осіб Верховною Радою України.

Крім зазначеного, вважаємо за необхідне привернути увагу також до проблем застосування норм статті 12 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції», згідно з якою особи, зазначені у пункті 1, підпункті «а» пункту 2 частини першої статті 4 цього Закону, зобов'язані щорічно до 1 квітня подавати за місцем роботи (служби) декларацію про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру за минулий рік. Народні депутати України, згідно з пунктом 1 частини першої статті 4 зазначеного Закону, є суб'єктами відповідальності за корупційні правопорушення і входять до переліку тих осіб, які зобов'язані подавати декларацію.

В той же час, згідно зі статтею 25 Закону України «Про статус народного депутата України» народний депутат України зобов'язаний щорічно протягом здійснення своїх повноважень, але не пізніше 1 травня року, наступного за звітним фінансовим роком, подавати до органу державної податкової служби за своєю податковою адресою декларацію про майновий стан і доходи (податкову декларацію) із зазначенням відомостей про себе та членів своєї сім'ї про доходи та зобов'язання фінансового характеру, в тому числі і за кордоном, а також про нерухоме та цінне рухоме майно, вклади в банках і цінні папери.

Таким чином діють два закони України, які передбачають зобов'язання особи подати податкову декларацію, проте в різні місця і визначають різний термін часу для виконання зобов'язання.

В свою чергу, державні службовці, як категорія суб'єктів відповідальності за корупційні правопорушення, також в даний час в питанні

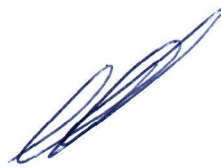
декларування майнового стану і доходів мають зважати на одночасну дію положень двох законів України: «Про державну службу» і «Про засади запобігання і протидії корупції».

За таких умов, важко передбачити і визначитися яке із загальних правил розв'язання колізії між положеннями законів слід обрати їх виконавцям – віддати перевагу нормам «звичайного» чи «особливого» закону, або застосувати правило пізніше прийнятого закону, оскільки при підготовці законопроекту було порушено таке правило законотворчості як вимога «неколізійності» закону.

У зв'язку з зазначеним, просимо прискорити підготовку до другого читання законопроекту (реєстр. № 9473 від 17.11.2011), прийнятого 07.02.2012 Верховною Радою України в першому читанні, в якому передбачені зміни щодо фінансового контролю до законів України «Про статус народного депутата України» і «Про державну службу».

З повагою

Голова Комітету

В.В. МАКЕЄНКО